

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa S. W.

przeciwko P. N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2020 r.,

na skutek zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

**przekazuje sprawę według właściwości do rozpoznania
Sądowi Apelacyjnemu w (...).**

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 6 listopada 2019 r. odrzucił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 24 czerwca 2019 r. Pozwany dnia 21 listopada 2019 r. wniósł od tego postanowienia zażalenie prawidłowo do Sądu Apelacyjnego w (...). Tymczasem Sąd ten przekazał zażalenie wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2019 r. poz. 1469 ze zm. - dalej: „ustawa z dnia 4 lipca 2019 r.”) zmodyfikowała zakres spraw podlegających rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy na skutek zażalenia wniesionego od postanowień sądu drugiej instancji. Uchyliła ona bowiem art. 394¹ § 2 k.p.c., który przewidywał, że w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługiwało na postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Konsekwencją zmian wprowadzonych w art. 394¹ k.p.c. jest to, że obecnie Sąd Najwyższy rozpoznaje wyłącznie zażalenia na postanowienia sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną i na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 394¹ § 1 k.p.c.) oraz zażalenia wnoszone w związku z uchyleniem przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania (art. 394¹ § 1¹ k.p.c.). *De lege lata* nie jest dopuszczalne wniesienie do Sądu Najwyższego zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające apelację. Co więcej, zgodnie z art. 394² § 1 k.p.c., zażalenie do innego składu sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienie tego sądu o odrzuceniu apelacji. We wskazanym wyżej zakresie ustawa z 4 lipca 2019 r. weszła w życie w dniu 7 listopada 2019 r. (art. 17 ustawy). Do oceny, czy po dniu wejścia w życie tej ustawy do zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucającego skargę o wznowienie postępowania mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 4 lipca 2019 r., czy też w brzmieniu poprzednio obowiązującym znaczenie ma data wniesienia zażalenia do sądu. Artykuł 9 ust. 2 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. stanowi, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy stosuje się przepisy ustaw zmienionych m.in. w art. 1 (dotyczy Kodeksu postępowania cywilnego), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Zgodnie natomiast z art. 9 ust. 4, do rozpoznania środków odwoławczych – w tym więc także do zażaleń według

systematyki przepisów Kodeksu postępowania cywilnego - wniesionych i nierozpoznanych przed dniem wejścia tej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienionej w art. 1 (Kodeksu postępowania cywilnego) w brzmieniu dotychczasowym. Wynika z tego, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 7 listopada 2019 r. mają zastosowanie do zażalenia, jeżeli zostało ono wniesione i nierozpoznane przed tą datą (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2020 r., III CZ 13/20, niepubl.). W niniejszej sprawie zażalenie zostało wniesione w dniu 21 listopada 2019 r., a więc już po wejściu w życie z dniem 7 listopada 2019 r. części przepisów modyfikujących przepisy określające wnoszenie zażaleń na postanowienia sądu drugiej instancji do Sądu Najwyższego. Uzasadniało to ocenę ich dopuszczalności na podstawie art. 394¹ k.p.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 4 lipca 2019 r.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.

jw